Mountainhead

NEW JUCHE

MOUNTAIN HEAD

Vertaald door Michel Jonker

2023 Prometheus Amsterdam

Oorspronkelijke titel *Mountainhead*
© 2023 New Juche
© 2023 Nederlandse vertaling Uitgeverij Prometheus en Michel Jonker
Omslagontwerp Prometheus
Omslagbeeld en beelden binnenwerk New Juche
Lithografie afbeeldingen BFC, Bert van der Horst, Amersfoort
Opmaak binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen
www.uitgeverijprometheus.nl
ISBN 978 90 446 5488 2

Een goed begin hiervan zou misschien een gewoonte kunnen zijn die ik thuis heb ontwikkeld, namelijk naar een groep plaatselijke homoseksuelen kijken die het openbare toilet aan de voet van Calton Hill in en uit gingen. De heuvel zelf, met zijn bomen, torens en monumenten, werd 's nachts gebruikt voor verschillende vormen van sinister flikkerverkeer en gold in de populaire verbeelding als een gevaarlijke, verboden locatie, een indruk die werd gevoed door opeenvolgende geruchten over moord en seksueel geweld waarbij beruchte politieagenten, politici en andere corrupte plaatselijke beroemdheden betrokken waren. Overdag klommen echter alleen toeristen naar de top om het uitzicht en het enorme, onvoltooide monument dat bekendstaat als 'de schande van Edinburgh' te fotograferen.

Het toilet bevond zich aan de voet van de heuvel, op de hoek van Easter Road en London Road, een eindje van de stoep boven aan een paar treden en gedeeltelijk aan het oog onttrokken door heggen en een rij bushokjes. Het gebouwtje diende als inloopcentrum voor het ruige werk voor een gemeenschap van geestelijk en lichamelijk gehandicapte mannelijke perverselingen. Daar kwam ik voor het eerst achter toen ik op een middag bij de dichtstbijzijnde bushalte zat en de aanwezigheid opmerkte van een man met het syndroom van Down in een besmeurde blauwe parka ontworpen voor een vrouw, die met een sigaret rondhing bij de ingang.

Op dat moment kwam een andere korte, kale man met een spraakgebrek de trap op en richtte zich tot de ander –

– Ben jij d'r binne gewees? Ga je naar binne?

Het syndroom van Down draaide zich zwijgend om en sloop het toilet in, gevolgd door de kale man. Gefascineerd wachtte ik tot ze naar buiten kwamen, maar na een paar minuten kwam mijn bus. Daarna ging ik een paar keer per week bij dezelfde bushalte staan en keek naar soortgelijke interacties tussen soortgelijke wezens. Een paar ervan waren duidelijk ernstig ziek, een en al gezwollen ledematen en rode gezichten met een gebarsten, afbladderende huid. Het toilet was een kapel, de heuvel erachter een wereld van perversie en zedendelicten.

De religieuze en seksuele mogelijkheden van *woud* hier in het hoogland van Zuidoost-Azië kunnen, afgezien van hoe je je het ascetische ideaal voorstelt – verdwaald zijn, angst en magie overwinnen enzovoort –, worden begrepen in termen van de zintuiglijke kakofonie waaruit de omgeving is opgebouwd. De eindeloze vormen van semigroenblijvende loofbomen, de duizelingwekkende aroma's en geuren, en een klanklandschap dat rijk en dynamisch van timbre was, zelfs binnen de redelijk gescheiden genres van vogelgezang, insecten, kikkers, water en bomen. Dit woud, deze berg, is ook bedekt met vervallen en rottende antropomorfe geheimen omdat het overheidsapparaat hier slechts een beperkt bereik heeft. Van oudsher biedt het woud de laaglandbewoners van dit gebied een mate van privacy die niet beschikbaar is in hun eigen leefomgeving of ergens anders. Het cultiveert het ongeoorloofde. Ik pluk een matpaars insect van een rubberachtig blad en het spuit een dikke straal koperkleurige urine over mijn arm. De seksuele implicaties ervan prikkelen me. Dit werk hoort thuis in het genre BERGMISDAAD.

Ik heb nooit gedacht dat mijn seksualiteit of mijn seksuele gedrag en de beweegredenen daarvoor in wezen statisch zijn, hoewel er een paar thema's zijn die zowel voor als tijdens mijn adolescentie naar voren kwamen en die hun centrale rol hebben behouden.

Evenmin is deze evolutie, of 'gebrek aan stilstand', gedreven door een proces van ongevoelig worden – ik heb nu minder contact met andere mensen dan ooit tevoren, maar dat doet er niet toe omdat ik vroeger nooit onderscheid maakte tussen prostituees en pornografie. Waar het om gaat is dat de thema's zich in verschillende contexten eindeloos lijken te herhalen.

Ik hou van herhaling en vind dat echt een cruciaal element in de kunst en in het ontwikkelen van criteria, een middel om te zien en te begrijpen. Vaak stromen er één of twee beelden door de carrière van een kunstenaar en zijn die de sleutel en de context die de kunstenaar nodig had om de wereld weer te geven. Het eerste exemplaar van *Escort Reader's Wives* dat ik van een schoolvriend kreeg, samen met een verzameling naziapplicaties en -stickers, was de waardevolste verzameling beelden die ik ooit in mijn leven heb bezeten. Dat zeg ik nu bijna dertig jaar later in vol vertrouwen, maar zelfs toen was het mooier dan het andere materiaal dat samen met koperen munten en sigaretten door onze groezelige handen ging. De porno die bij het zigeunerkamp achter mijn sociale woonwijk lag, met haar leer en vagina's en seksshopvolwassenheid, haar snerende vrouwen met hun buitenaardse lichamen, beschilderd en bepoederd en verontrustend, was heel spannend, maar niet opwindend op de onmiddellijk perfecte manier die *Escort* was. De suffe schooljuffrouwenfiguren van de *Escort*-vrouwen en hun borsten, hun vriendelijke uitdrukkingen en huisvrouwelijke goede humeur, dat ging voor mij heel erg over gunsten die met plezier werden verleend en de volkomen afwezigheid van vrouwelijke seksualiteit, een bemoederende dorpsprostituee wier gezwollen en bungelende blote borsten alles waren wat ik nodig had, misschien voor de afwisseling een potje kussendief, of een verkrachtingsfantasie alsof het een ondeugende ansichtkaart was. Net als alle tijdschriftporno in die tijd werd het meeste uitgeknipt, verhandeld en vernietigd, maar ik bewaar de be-

langrijkste overblijfselen nog steeds in een plakboek en ik gebruik de kracht daarvan nog steeds om klaar te komen in echte vrouwen.

Vroeger masturbeerde ik op een heel kort filmpje dat ik willekeurig had gedownload, van een jonge, gebruinde vrouw met grote borsten die op een strand haar topje uittrok. De beelden zagen eruit alsof ze zonder haar medeweten waren geschoten, en haar naakte borsten waren maar vier-en-een-kwart seconde zichtbaar. Ik probeerde het filmpje stop te zetten op het moment dat het volledige gewicht en de vorm het best door de camera worden overgebracht, maar dat werkte niet – binnen de context van de seksuele waarde van dit materiaal en mijn masturbatie erop was het stopgezette, stilstaande beeld niet opwindend. Het was beter om het filmpje gewoon op herhalen te zetten, alsof ik er geen controle over had.

Met veel genegenheid herinner ik me foto's van een model uit *Escort Reader's Wives* dat Phillippa heette. Ze was een oude vrouw, in de zestig, met grote melkwitte borsten en roze tepels die ze de camera aanbood met een plagerig, ietwat hooghartig zelfvertrouwen, of die ze traag liet bungelen als grote prachtige uiers terwijl ze langs haar neus omlaag naar de camera tuurde. Wie zet er een kopje thee voor Phillippa? Het was de eerste keer dat ik een diepe seksuele relatie ontwikkelde met een afbeelding van iemand die helemaal niet voldeed aan de voorgeschreven conventies van mijn leeftijdsgenoten, en aanvankelijk schaamde ik me ervoor dat ik op Phillippa masturbeerde. Ik verzamelde ijverig *Escort* en dergelijke tijdschriften, die door hun uitbundige taalgebruik en vormgeving de gevoelens van grensoverschrijding snel doofden. Phillippa's ouderdom was in eerste instantie niet wat haar borsten begeerlijk maakte; het waren de borsten die op de een of andere manier iets van hun begeerlijkheid overdroegen op haar ouderdom. Maar die ouderdom zorgde er op zijn beurt voor dat de con-

text waarin haar borsten verschenen nog meer werd geseksualiseerd. Ik heb nog steeds twee gekreukte en vervaagde foto's van Phillippa in een plakboek zitten, naast andere lelijke, zwaarlijvige en oudere vrouwen met grote borsten.

Ik zie borsten van buitenlandse vrouwen graag onthuld in een niet-seksuele context, wat vaak voorkomt in sloppenwijken, nederzettingen op het platteland en dorpen in tropisch Azië. Meestal zijn het moeders die borstvoeding geven, maar het geraffineerdste plezier beleef ik aan mollige vrouwen van middelbare leeftijd met een chagrijnig gezicht die topless rondwaggelen in hun krotten, die aan de voorkant open zijn.

De oorspronkelijke reden waarom ik zo dicht bij de berg ben gaan wonen was dat een van mijn voornaamste onderzoekslocaties zich vlak bij de top van de berg bevond. Het Hmong-dorp daar is de meest toegankelijke hooglandgemeenschap in deze regio, ze heeft zich er in de jaren vijftig permanent gevestigd en is onderworpen aan een aantal door het buitenland gesponsorde ontwikkelingsprojecten. Vanuit de stad twintig kilometer de berg op ligt het mistige dorp in een kleine vallei met uitzicht over de hele bergketen.

Het huidige tijdperk begon toen ik de foto's van mijn tweede of derde onderzoeksreis bekeek en ik een vrouw zag die aan de rand van een foto voor haar huis zat en borstvoeding gaf. De zijkant van haar borst was duidelijk te zien en ze keek net rechts van me, niet in de camera. Ik voelde een schok toen ik naar de opname keek en het verbaasde me dat ik haar op dat moment niet had opgemerkt. De foto bracht me op het idee om me af te trekken op twee andere topless foto's van een gehurkte buitenlandse vrouw die ik een paar jaar eerder had genomen. Deze twee waren mijn favoriet uit een serie van negen en moesten worden opgeduikeld uit de oorspronkelijke map waarin ik ze had bewaard en naast elkaar op mijn computerscherm worden gezet. Deze inspannin-

gen moeten worden gezien als onderdeel van een fijnmazig, interdisciplinair onderzoek naar *bergorgasmes*.

De foto was natuurlijk genoeg om me aan te zetten tot terugkerende uitstapjes naar het dorp, die al snel een vast onderdeel van mijn werk werden. In de late stadia van de permanente nederzetting in de jaren tachtig splitste het dorp zich op in een 'authentiek' gebied voor witte toeristen en een verborgen of verhuld privégebied waar de bewoners echt woonden. Naarmate de handel die gedreven werd in het authentieke gebied steeds drukker werd en in de ogen van buitenlandse toeristen minder authentiek, evolueerde het dorp verder naar een etalage voor nationale ontwikkelingsprojecten, in plaats van een authentiek primitieve ervaring. De oude musea met hun bordjes in het Engels zijn in verval geraakt, terwijl de gekunstelde en prozaïsche bloementuin met zijn irrigatiereservoir vol naakte bruine kinderen de hele dag vergeven is van binnenlandse toeristen uit de stad en daarbuiten. Wat vroeger een authentiek gebied was, is nu een geplaveid netwerk van winkels en restaurants die replicatroep en verpakte woudproducten verkopen, en de woonwijk is toegankelijk voor iedereen die de moeite neemt om erin te lopen. De Hmong leven, doen zaken en recreëren onder een constante toeristische blik, waarvoor ze blijkbaar volkomen onverschillig zijn geworden.

De Hmong-vrouwen vormen een heel bijzondere aanblik, met hun gedrongen gestalte en strakke, okerkleurige huid. De meeste hebben borsten als kegelvormige bollen die aan weerszijden ontspruiten aan hun fustvormige romp, andere dragen van die dikke, slappe, latex zakken vloeistof met zich mee die lijken te beginnen bij hun sleutelbeenderen en uitlopen in twee scherpe punten. Ze hebben iets plantaardigs. Oudere vrouwen zijn het opvallendst, sommige met enorme, elegante tulbanden en een bril met dunne glazen die rust boven platte neusgaten. Overal geven de vrouwen borstvoeding, maar de deuren van de meeste woningen staan

evengoed wagenwijd open, en omdat ik een legitieme reden heb om belangstelling te tonen en foto's te maken, kan ik dat en doe ik dat ook.

Elke gelegenheid wordt aangegrepen om geld te verdienen aan bezoekers, en veel huizen en winkels adverteren met het gebruik van hun toiletgaten voor vijf baht per keer. En zo zijn de benodigde omgeving en faciliteiten aanwezig voor een geritualiseerd, uiterst gestructureerd en pietluttig gedragspatroon dat me gevolgd is van de haven van Leith tot het Europese vasteland, door heel zuidelijk en centraal Siam, voormalig Indochina en nu hier. In Leith waarde ik in een leren jack bezorgd en betrokken rond over de koude dokken en industrieterreinen, waarbij ik meestal alleen maar naar tippelaarsters keek en dan masturbeerde in een trappenhuis of achter een rij vuilnisbakken. In Amsterdam struinde ik langs de ramen en keek ik, heel bewust genietend van de interactie met de ruimte en haar inhoud, voordat ik zo'n beetje een hoogtepunt bereikte en op een glazen deur klopte of een videocabine huurde. Ik hou van ruimtelijke diagrammen en kaarten van rosse buurten in academische studies, zowel plekken die ontstaan zijn als plekken die er speciaal voor gebouwd zijn. Ik vind het geweldig dat ik op Google Street View de Klong in kan gaan en naar de vrouwen kan kijken die op plastic stoeltjes op de stoep zitten.

Meestal parkeer ik mijn motor een eind verder op het diepe bospad en loop ik na het middaguur het dorp in, terwijl ik in een absurde staat van opwinding kleine slokjes uit een fles met alcoholische bocht neem. Met de mengeling van markt, door de zon gebleekte golfplaten sloppenwijk, lusthof, boerderij en woud vind ik de locatie op zich al bedwelmend en stimulerend en kan ik uren rondhangen in haar verscheidenheid, in afwachting van de gedeeltelijke glimp van een uier die bijna religieus is in zijn vermogen om de krachtigste en noodlottigste krampen van kinderlijke

seksuele razernij op te wekken. Als zo'n opwelling zich eenmaal voordoet, betaal ik beleefd om toegang tot iemands huis te krijgen, trek me af in hun toilet en smeer 'm.

Het keerpunt in mijn relatie met de berg waarover ik het wil hebben vond plaats op een late namiddag toen ik van het dorp op weg was naar huis. De brede, golvende weg loopt alleen maar bergafwaarts en ik laat me met de motor uit naar beneden rollen, genietend van de bomen en geuren en flarden warme en koude lucht. Sjacheraars en taxichauffeurs hangen aan weerszijden van de weg bij de trap naar de tempel in groepjes rond en het worden er minder langs de voedselkarretjes en de jadewerkplaats. En toen lachte de vloek van de liefde me toe. Ze zat op een betonnen richel tussen twee dikke vrouwen, haar roze T-shirt wiegde obsceen volle, volmaakt ronde borsten: *een prachtige, armloze Hmong-dwerg*. Ze had de glimlach van een godheid en haar zwarte ogen glommen van het slijm. Haar kleine armstompjes waren als handvatten aan de zijkant van een kloeke kleipot. Chemicaliën van verward verlangen dreunden in mijn wankele geest en lichaam, mijn blikveld begon uiteen te vallen in grijze pixels en ik dacht dat als ik van de motor zou vallen, dat makkelijk meer dan genoeg prikkel zou zijn om spontaan te ejaculeren. Ik zag mezelf voor me, een paar meter van de motor verwrongen en bloedend op de weg, knieën en onderarmen zonder vel, een met sperma besmeurde erectie die afschuwelijk uit mijn open broek stak.

Ik reed een respectabel aantal kilometer verder en draaide toen een kleine parkeerplaats op met zo'n uitkijkpunt met platform vanwaar je de hele provincie kon zien. Ik liep naar het betonnen bunkertoilet onder het platform en ging het hokje binnen, maakte mijn riem los en liet mijn broek en boxershort op mijn enkels vallen. In het Thais stond er homograffiti op het steen:

WIE HOUDT ERVAN OM GROTE LULLEN TE PIJPEN? IK HEB EEN MONSTERLUL. IK HAAL HEM ERUIT EN PIJPEN MAAR. WIE HOUDT ER VAN GROTE LULLEN? FLIKKERS. IK BEN GEK OP PIJPEN. WIL JE GEPIJPT WORDEN? IK BEN HIER ELKE ZATERDAG EN ZONDAG OM VIJF UUR.

Mijn pik leek zo hard dat hij elk gevoel had verloren. Ik rukte eraan en probeerde me te concentreren op beelden en ideeën, maar niets leek te werken. Geen enkel beeld in de caleidoscoop vormde een scherp plaatje. Uiteindelijk kwam ik in de juiste versnelling door weer aan het dorp te denken en kwam ik krachtig klaar in een vochtig doekje, dat ik opvouwde tot een klein pakketje en in de emmer naast de toiletpot gooide.

Het verkrijgen en bereiden van levensmiddelen neemt een onevenredig groot deel van mijn tijd in beslag, want ik eet niet langer in restaurants en koop geen enkel bereid eten meer. Wel koop ik een paar rauwe ingrediënten op de markten rond de lodge, die op verschillende tijden plaatsvinden en allerlei soorten levensmiddelen verkopen. Ik koop regelmatig kleine zakjes zilvervliesrijst, gedroogde chilipepers, wilde honing in oude rumflessen, vissaus voor calcium en zout, gefermenteerde tahoe en, afhankelijk van de prijs en beschikbaarheid, verschillende soorten vis, garnalen, krab, octopus, kikkers, kip en af en toe varkensvlees. Ik hamster meestal gedroogde vis en garnalen, zorgvuldig verpakt in plastic en verborgen voor mieren, en ik voel me veiliger als mijn voorraden bijgevuld zijn. Ik ben bijna volledig schatplichtig aan het woud voor fruit, kruiden en groenten en verbaas me voortdurend over de verscheidenheid en kwaliteit van wat er willekeurig rond de lodge lijkt te groeien, laat staan verder op de berg zelf.

Mijn 'tuin', om het zo maar te zeggen, levert wild citroengras, gember, peperkorrels, limoenbladeren, koriander, betelbladeren en andere kruiden, kleine stompe bananen, papaja's, zure mango's, rozenappels, waaiers van mesvormige pandanbladeren die ik in water heb leren trekken, en grote, bleke limoenen waarvan de schil zo poreus en gevoelig is dat hun geur nog uren na het plukken op mijn vingers danst. Deze smaken en aroma's, de trillingen en zwierigheden van hun variaties, komen samen en vormen een plattelandsparfum, een essentie, waarvan ik me voorstel dat die door de poriën van mijn eigen huid dringt, net zoals de geur van het sap van sparren doordringt van de koude bomen uit mijn jeugd.

Ik heb kaarten getekend van specifieke delen van de berg, vooral van het Hmong-dorp, en daarop details gemarkeerd die van betekenis en belang voor mij zijn. Voor mijn gemak en voldoening. Toen ik mijn onderzoek begon, kocht ik alle kaarten die ik kon vinden van het dorp en de omgeving, waaronder een stafkaart van deze helft van het gebergte, maar geen enkele kaart geeft de exacte paden van het snelgroeiende dorp zelf aan. Ik heb twee kaarten van het dorp gemaakt, waar ik nog aan werk. De eerste is een globaal en ruw lijndiagram van de hele locatie, als referentie. Hij is niet op schaal, maar het helpt om te zien hoe de afzonderlijke gebieden die ik heb geïdentificeerd met elkaar verbonden zijn. De tweede is een gedetailleerde weergave van het 'centrum', waarmee ik de winkelgebieden en woonwijken bedoel waar de meeste toeristische voetgangers rondlopen. Randgebieden zoals de school, de bloementuin en de bospaden zijn niet opgenomen. Op deze kaart staan alle voor het publiek toegankelijke toiletten in het centrum, vooral die in privéwoningen. Elk privétoilet is uitvoerig geannoteerd.

BORDEN

Hoe groot is het bord?

In welke taal, letter en kleur is het geschreven? (80 procent in het Siamees, conservatief lettertype, in rode inkt. Soms zijn de woorden TOILET VIJF BAHT in witte verf op golfplaten geklad, met een pijl die naar de deur wijst.)

Wat staat er precies op het bordje en hoeveel is de toegang tot het toilet? (Ze kosten allemaal vijf baht.)

Waar op het huis bevindt zich het bord en hoe zichtbaar is het vanaf de straat?

HUIS

(De woonwijk heeft allerlei soorten huizen en groeit in een gestaag tempo alle kanten op. Je moet het nog steeds een *sloppenwijk* of *bidonville* noemen, dat wil zeggen pure functionaliteit zonder esthetische overwegingen en met minimaal gebruik van de goedkoopste en handigste materialen. Een grondig onderzoek wijst uit dat de woningen de sociale waarden en organisatie weerspiegelen die de Hmong in het laagland zijn opgelegd; het huis van het dorpshoofd is weliswaar niet het grootste of nieuwste, maar het heeft zijn voorheen bewoonde omgeving door een langzaam maar zeker proces van kolonisatie ingepalmd. Er is ruimte vrijgemaakt voor de groeiende verzameling voertuigen van zijn familie, waaronder twee gloednieuwe Isuzu-pick-ups. Zijn televisie en andere consumptiegoederen staan prominent opgesteld als strenge schildwachten. Een groot deel van de gemeenschap woont in krotten of langhuizen van hout, autobanden en golfplaten. In en voor de meeste huizen kun je geestenhuisjes en boeddhistische altaren in een relatief sobere stijl zien.)

Is de deur meestal open of dicht?

Beschrijf de woning en geef details over de omvang, inhoud, geuren, de kwaliteit van het licht en de bewoners.

Wat doen de bewoners? bijv. eten, voedsel bereiden, slapen, spelen, huisnijverheid produceren, handwerk enz.

TOILET

Is het toilet met hout of golfplaten afgescheiden van de rest van het vertrek en hoe groot zijn de ruimtes tussen het afscheidingsmateriaal en respectievelijk de vloer en het plafond?

Kun je vanuit het toilet naar buiten kijken? Zo ja, wat is er te zien en hoe goed? Wat zijn de afmetingen van het toilet?

Is het gemak zelf een eenvoudig gat in de grond of een porseleinen hurktoilet gemonteerd op een betonblok?

Is er behalve de spoelemmer een kraan of waterbron in het toilet?

Is er zeep of papier? (Dat is er nooit.)

Hoe zou het onderhoud en de netheid van het toilet worden omschreven?

Met deze aantekeningen kan ik op papier en dus in mijn geheugen precies uittekenen waar het dichtstbijzijnde toilet is en wat ik ervan kan verwachten, waar in het dorp ik ook ben. Ik kan weloverwogen esthetische beslissingen nemen over welk toilet het best past bij het onderwerp waarop ik wil masturberen. Er is geen bruikbaar systeem waarmee deze onderwerpen gemarkeerd kunnen worden. Hoe ze eruitzien en hoe goed ze zijn is willekeurig in deze oefening. Nu ik een tijdelijk, empirisch perspectief heb verworven zijn er in dit stadium echter zinvolle patronen ontstaan.

Het *isme* of de essentie van de Dwerg, haar volledige scala aan gevolgen of effecten, is iets wat ik eerder lijfelijk voel dan verstandelijk begrijp. Dat wil zeggen dat ik de woorden die zich aan me